

Αντί Κριτικής ON/OFF Life Cuts

Είναι μια σκηνή στην παράσταση ON/OFF Life Cuts, της πειραματικής σκηνης του ΘΟΚ, όπου ένας εκ των ηθοποιών, ο Γιάννης Λάζαρης, κρατά αγκαλιά μια δέσμη λουλούδια και περπατάει. Κάθε ηθοποιός παίρνει ένα λουλούδι και του το επιστρέφει, τοποθετώντας το -χωρίς κακή πρόθεση- σε κάποιο μέρος του σώματός του. Στην προσπάθειά του ο Λάζαρης να κρατήσει το κάθε λουλούδι, αναγκάζεται να λυγίσει πόδια, χέρια, ολόκληρο το σώμα του, γεγονός που τον καθιστά ανίκανο να περπατήσει. Κουτσαίνει, γονατίζει και εν τέλει πέφτει στο πάτωμα. Τα λουλούδια καθηλώνουν τον Λάζαρη. Θα μπορούσε να είναι σφαίρες ή μαχαίρια, εντούτοις, είναι λουλούδια που δεν προδίδουν τίποτα βίαιο. Οι κακές κριτικές που δέχτηκε η παράσταση ON/OFF Life Cuts από τους κριτικούς θεάτρου δεν ήταν κακόβουλες, μάλλον όμως "γονάτισαν" τους συντελεστές, μια ομάδα νέων ανθρώπων,

που έχουν πολλά ακόμη να δώσουν στην τέχνη του θεάτρου. Και παρά τις κριτικές των "ειδικών", η παράσταση, κατά την ταπεινή μας άποψη, όχι μόνο κακή δεν είναι, αλλά αποτελεί μια από τις ελάχιστες που έχουν να δώσουν πράγματα στο κοινό τους. Άλλωστε, κάποιοι από αυτούς τους "ειδικούς" είναι εκείνοι που άφησαν εκτός βραβείων ΘΟΚ τη νέα γενιά ηθοποιών και σκηνοθετών (βλέπε Μάριος Ιωάννου, Κατερίνα Λούρα, Σπύρος Χαλαλάμπους, Διομήδης Κουφτερός...). Πόσο ακόμα θα βραβεύουμε τις "παλιές καραβάνες"; Το να κοιτάζεις νέους, αλλά και δοκιμασμένους ηθοποιούς να εκτίθενται με τον τρόπο που το έκαναν οι επτά ηθοποιοί της παράστασης ON/OFF

Life Cuts, να σπαράζουν (και όχι φυσικά να "χτυπιούνται" όπως γράφτηκε σε μια κριτική) στη σκηνή και να αντιλαμβάνεσαι πως εκείνη την ώρα υπηρετούν την τέχνη τους με την ψυχή τους, δεν είναι φαινόμενο καθημερινό. Δείτε την παράσταση και σχηματίστε τη δική σας άποψη. Σαν κοινό, χωρίς να περιμένετε τις θεατρικές κριτικές. Αν δεν μπορούμε να δεχτούμε το διαφορετικό, τότε οι νεοελληνικές κωμωδίες, τα κυπριώτικα σκετς και τα κλασικά έργα του Τένεσι Ουίλιαμς, είναι το θέατρό μας. Αραχνιασμένο, συμβατικό, ασφαλές. Καθόλου αναπάντεχο, χωρίς εκπλήξεις, χωρίς νέα πνοή.

Πέντε μέρες μετά τις βραβεύσεις του θεατρικού κόσμου, όλοι

συνεχίζουν να μιλούν γι' αυτές. Τα βραβεία και τα παραλειπόμενά τους τέλειωσαν, η τέχνη του θεάτρου όμως συνεχίζεται στην πειραματική σκηνή του ΘΟΚ, εκεί όπου ο Νεοκλής Νεοκλέους επανακτά την εκτίμησή μας, εκεί όπου η Στέλλα Φυρογέννη επιτέλους βρίσκει τον τόπο της, εκεί όπου ο Γιάννης Λάζαρης, η Μυρτώ Κουγιάλη, η Χριστιάνα Λάρκου, η Ερμίνη Κυριαζή και η Μόνικα Χατζηβασιλείου δίνουν την ψυχή τους. "Ό,τι είναι νέο, είναι ενδιαφέρον". Μ' αυτό το "σλόγκαν" άλλαξε το 1995 ο (Κύπριος) Δάκης Ιωάννου την εικαστική σκηνή της Αθήνας, μ' αυτό προσαθούν εν έτει 2008 οι (Κύπριοι) Γιώργος Ροδοσθένους, Λέα Μαλένη, Αντώνης Γεωργίου, Λίζα Τσαγγαρίδου, Στέργιος Μαυρίκης (η δραματουργική ομάδα της παράστασης), όχι να αλλάξουν, αλλά να δώσουν μια άλλη προοπτική του θεάτρου στην Κύπρο. Μάταια;

Μερόπη Μωυσέως